សារលិខិតរបស់លោកអភិបាល អូលីវីយេ
សម្រាប់ព្រះសហគមន៍កាតូលិកភូមិភាគភ្នំពេញ

"ត្រូវប្រែចិត្តគំនិត...លើកលែងទោស... និងធ្វើជាសាក្សី..."

CONVERSION, FORGIVENESS, WITNESS...

SE CONVERTIR, PARDONNER, TEMOIGNER...

សារលិខិតរបស់លោកអភិបាល អូលីវីយេ
សម្រាប់ព្រះសហគមន៍កាតូលិកភូមិភាគភ្នំពេញ
"ត្រូវប្រែចិត្តគំនិត...លើកលែងទោស... និងធ្វើជាសាក្សី..."

ខ្ញុំកំពុងតែជិះរថភ្លើងដែលបរយ៉ាងលឿនបំផុត ត្រឡប់ទៅអាកាសយានដ្ឋានយ៉ូហានប៉ូលទី២ នៅក្រុងក្រាកូវី (Crakovie) ប្រទេសប៉ូឡូញ ។ ខ្ញុំនៅតែស្ងើចសរសើរ ពេលមើលឃើញទេសភាពស្រុកស្រែដ៏ល្អ ដែលខៀវស្រងាត់ដែលមានផ្កាភ្លឺចម្រុះពណ៌ និងមានមេអំបៅមកក្រេបក្លិនក្រអូប និងជញ្ជក់ទឹកដមពីផ្កាទាំងរីករាយ ។ ខ្ញុំក៏នឹកគិតដល់អ្វីៗដែលខ្ញុំបានឃើញប៉ុន្មានថ្ងៃកន្លងមក គឺដល់មហាជនរបស់យុវជនយុវនារី ដែលមានអំណរសប្បាយនៅពេលច្រៀងលើកតម្កើងស្នាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំនឹកដល់សម្តេចប៉ាប ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូ ដែលបានអញ្ជើញយើងឲ្យកែប្រែពិភពលោកយើងនេះ ខ្ញុំនឹកដល់អស់លោកអភិបាលដែលកាន់ឆ័ត្រការពារកម្ដៅថ្ងៃ ខ្ញុំនឹកដល់ដងផ្លូវនៅទីក្រុងក្រាកូវី ដែលមានយុវជនសើចលេងអ៊ូអរ និងកាន់ទង់ជាតិប្រទេសរៀងៗខ្លួនមកពីពិភពលោកទាំងមូល ។ ខ្ញុំនឹកដល់ក្រុមយុវជនយុវនារី ដែលមកពីប្រទេសកម្ពុជាយើងគេអស់កម្លាំងតែគេសប្បាយរីករាយ ។

ជាពិសេស ខ្ញុំនៅតែនឹកគិតនិងនឹកគិតទៀតមិនអាចបំភ្លេចបាន គឺស្ថានីយ៍រថភ្លើងដែលគ្មានមនុស្ស

ដើរមានតែខ្សែរថភ្លើងធ្វាត់ឆ្វែងមានខ្ទមសាងសង់ពីបន្ទះក្តារច្រើនឥតគណនា...មានបំពង់ផ្សែង...គឺនៅភូមិអោហ្វីត្សបៀរកេណៅ (Auschwitz Birke-nau)... មានសក់រាប់តោនទុក សម្រាប់ត្បាញធ្វើជាអាវបំពង់...មានវ៉ាលីសដែលនៅតែមានសរសេរឈ្មោះម្ចាស់របស់វា ដែលម្ចាស់របស់វានោះបានរត់ប្រសេចប្រសាចទាំងភ័យខ្លាចចោលវា...ខ្ញុំនឹកដល់បន្ទប់មុជទឹកដែលនៅលើពិដានមានបង្អួចតូចមួយ ដើម្បីទំលាក់ឧស្ម័នបំពុលសម្លាប់មនុស្ស... ខ្ញុំនឹកដល់ឡដែលបានដុតមនុស្ស ១,១០០,០០០នាក់ ក្នុងចំណោមនោះមានកុមារ ២៥៣,០០០នាក់... ពាក្យសម្តីគ្មានអត្ថ-ន័យ...ត្រូវតែនៅស្ងៀម...ទុកឲ្យទឹកភ្នែកហូរចេញ...។

មនុស្សក្លាយទៅជាអមនុស្សធម៌ដោយបានយកមនុស្សដែលគ្មានទោសច្រើនឥតគណនា មកឆ្កាងដោយអយុត្តិធម៌ដូច្នេះ...

ខ្ញុំនឹកដល់ក្រុមយុវជនយុវនារីខ្មែរយើង ដែលកំពុងសូត្រផ្តាំនៅខាងមុខផ្នូររបស់សន្តីហ្វូស្ទីណា (Faustina) សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីសុខសាន្តឲ្យប្រទេសកម្ពុជាយើងឲ្យពិភពលោកទាំងមូលបានប្រកបដោយសុខសន្តិភាព... គេលុតជង្គង់នៅមុខដបតូចដលែមានដាក់ឈាមរបស់សន្តយ៉ូហានប៉ូលទី២។ គេឈរនៅខាងមុខអាវវែងដែលប្រឡាក់ឈាមរបស់លោក និងដែលរូបលោកគ្មានទោសសោះ... គេនៅស្ងៀមស្ងាត់...។

ខ្ញុំនៅខាងមុខរបងថ្មជាកន្លែងគេបាញ់សម្លាប់មនុស្សដែលឥតមានទោសជាច្រើននាក់ចោល... អគារទី១១ជាកន្លែងទុកមនុស្សចោលឲ្យស្លាប់នៅទីនោះ... ខ្ញុំដើរនៅក្នុងរបៀងដ៏ងងឹត និងសើមៗទៅដល់គុកក្រោមដីបន្ទប់លេខ១៨។ បន្ទប់តូចមួយនោះជាកន្លែង

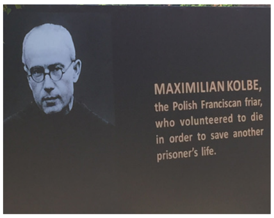

លោកម៉ាក់ស៊ីមីលីយ៉ាំង កូលបេ (Maximilien Kolbe) ទទួលមរណភាព គឺទទួលមរណភាពដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូចព្រះអម្ចាស់របស់លោកដែរ។ ពន្លឺនៃ សេចក្តីស្រឡាញ់បានភ្លឺឡើងពីជម្រៅបំផុតនៃភាពងងឹតអនុធិការភាពអមនុស្សធម៌។ ឥឡូវអ្វីៗទាំងអស់ស្ងាត់ស្ងៀមក្នុងស្ថាននរកអវិចីនេះ។ មានតែអណ្តាតភ្លើងទៀនមួយប៉ុណ្ណោះកំពុងឆេះញ៉ាំៗដែលរំឭកយើងថា សម្តេចប៉ាបហ្វ្រង់ស៊ីស្កូ មកទស្សនាទីនេះពីម្សិលមិញ។

នៅពេលនោះ ខ្ញុំនឹកដល់ទៀនតូចពីរលានដើម កំពុងតែឆេះបំភ្លឺភាពងងឹតនៅទីលាននៃព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា និងព្រះយេស៊ូដែលបានបូជាព្រះជន្មព្រះអង្គគង់នៅទីនេះខាងមុខយើង។ ម្នាក់ៗនៅស្ងៀមស្ងាត់នឹកសញ្ជឹងគិតដល់ព្រះកាយព្រះគ្រីស្តដែលបានបូជាព្រះជន្មដើម្បីសង្គ្រោះយើងទាំងអស់គ្នា។ ម្នាក់ៗនឹកគិតអំពី ការរស់នៅរបស់ផ្ទាល់ខ្លួនថា តើខ្ញុំរួមជាមួយព្រះនាងម៉ារី និងលោកយ៉ូហាននៅក្បែរឈើឆ្កាងរបស់ព្រះយេស៊ូឬ? តើខ្ញុំលាក់ខ្លួនដូចលោកសាខេឬ? តើខ្ញុំលាក់ខ្លួនដូចក្រុមសាវ័កឬ? តើខ្ញុំដូចលោកបារទីមេ និងអ្នកឯទៀតៗទាំងប៉ុន្មានឬ?... តើខ្ញុំយំសោកហូរទឹកភ្នែកដូចលោកសិលាឬ? ឬម្យ៉ាងខ្ញុំអស់សង្ឃឹមដូចយូដា?

"**ខ្ញុំស្រេកទឹក**" ខ្ញុំឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះយេស៊ូដែលគង់នៅខាងមុខយើង។ ព្រះអង្គស្រែកម្តងទៀតថា "**ខ្ញុំស្រេកទឹក**"។ មនុស្សពី១៨៧ ប្រទេសកំពុងតែស្រេកដូចព្រះយេស៊ូដែរ គឺមនុស្សនៅប្រទេសស៊ីរី នៅប្រទេសអ៊ីរ៉ាក់ នៅប្រទេសកម្ពុជា នៅប្រទេសវៀតណាម ។ល ។... មនុស្សទាំងអស់ក្នុងទ្វីបទាំងប្រាំក៏រួមគ្នាស្រែកជាមួយព្រះគ្រីស្តថា "**ខ្ញុំស្រេកទឹក**"។

"**ស្រេក**" ចង់បានទឹកនៃសុខសន្តិភាព "**ស្រេក**" ចង់ឲ្យគេអត់ទោសគ្នាទៅវិញទៅមក "**ស្រេក**" ចង់បានជីវិត "**ស្រេក**" ចង់មានសេចក្តីសង្ឃឹម ។

ពេលយើងដើរតាមផ្លូវឈើឆ្កាងកាលពីថ្ងៃសុក្រយើងក៏បានឮថា យើងនៅតែប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងឥទ្ធិពលរបស់សេចក្តីអាក្រក់នៃភាពងងឹតអន្ធិកា សេចក្តី អាក្រក់ដែលសំងំនៅក្នុងចិត្តយើង...ដែលហៀបតែនឹងផ្ទុះឡើងជានិច្ចដើម្បីស្តោះចេញនូវសេចក្តីសម្អប់នូវកំហឹង នូវការសងសឹកដោយស្មានថាអ្នកដទៃសុទ្ធតែជាខ្មាំងដែលយើងត្រូវវាយសម្លាប់ព្រោះគេប្លែកពីយើង។ ហ៊ីត្លែ (Hitler) ប៉ុលពត អាយស៊ីស បានប្រព្រឹត្តដូច្នេះហើយក៏មានគេនៅតែប្រព្រឹត្តដូច្នេះតទៅទៀតដែរនាបច្ចុប្បន្នកាលនេះ។

ព្រះយេស៊ូស្រែកតទៅទៀតថា "**ខ្ញុំស្រេកទឹក**"។ *"កុំថ្កោលទោសបងប្អូន... កុំឆ្កាងគេដូចគេឆ្កាងខ្ញុំនៅលើភ្នំលលាដ៏ក្បាល... សព្វថ្ងៃមានមនោគមវិជ្ជាផ្សេងៗមានរបបនយោបាយនានា របទាសម្ពន្ធសេដ្ឋកិច្ច ដែលមិនរាប់មនុស្សទុកជា សំខាន់ជាងគេ លទ្ធិអ្នកជាតិនិយមហួសហេតុ អត្តទត្តបុគ្គលនិយមដែលគិតតែពីជាតិសាសន៍របស់ខ្លួន ។ល ។ នៅតែឆ្កាងខ្ញុំតទៅទៀត ។ ចូរកុំចូលរួមក្នុងចំណោមគំនិតរបស់គេឡើយ ។ អ្នកជាសាវ័ករបស់ខ្ញុំចូរសម្លឹងមើលមកម្តាយខ្ញុំ ចូរសម្លឹងមើលមកខ្ញុំ ។ ចូរស្តាប់បន្ទូលដំបូងបង្អស់របស់ខ្ញុំ "ចូរប្រែចិត្តគំនិតនិងជឿដំណឹងល្អចុះ"។ ព្រះជាម្ចាស់ហៀបនឹងយាងមកគ្រងរាជ្យហើយ"។*

ខ្ញុំបើកភ្នែក ទៀនតូចៗទាំងប៉ុន្មាន រលត់អស់ទៅហើយ...មហាជនដេកលក់បណ្តើរៗ នៅក្បែរព្រះយេស៊ូដែលទតសម្លឹងមកយើង។ យើងបានមកដល់ ក្បែតូឈូវ៉ា (Czestochowa)... នៅទីនោះមានរូបគំនូរព្រះនាងម៉ារីពណ៌ខ្មៅដែលមានស្នាមរបួសនៅលើព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះនាងដោយសារ ភាពអាក្រក់ព្រៃផ្សៃចេញពីខាងក្នុងបេះដូងរបស់មនុស្ស...។ ព្រះនាងទតមកយើង។ ក្នុងវិហារនោះមានគ្រីស្តបរិស័ទរាប់លាននាក់

យកពាក្យអង្វរដ៏សុភាពរាបសា និងទុក្ខលំបាករបស់គេមកថ្វាយ។ ព្រះនាងម៉ារីអញ្ជើញគេឲ្យទៅជាសាវ័ក។ ព្រះនាងម៉ារីជាសាវ័កមុនគេបង្អស់ គឺតាំងពីព្រះនាងសុខចិត្តទទួលសាររបស់ទេវទូតរហូតដល់ព្រះនាងស្រក់ទឹកភ្នែកនៅលើភ្នំលលាដ៍ក្បាលជាមួយបុត្ររបស់ព្រះនាង។ ព្រះនាងម៉ារីជាមាតាដែលសប្បាយ និងរងទុក្ខលំបាកជាអ្នកបម្រើ និងជាអ្នកស្រឡាញ់។ ព្រះនាងបើកមាគ៌ាដែលនាំទៅកាន់ជីវិតដ៏រុងរឿង គឺដល់ការរួមរស់ក្នុងព្រះជន្មរបស់ព្រះបិតា។ ព្រះនាងម៉ារីប្រាប់យើងថា៖

"គ្រីស្តបរិស័ទនៅប្រទេសកម្ពុជាអើយចូរក្រោកឡើង! ចូរទៅជាសាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូទៅ! ចូរទៅជាសាវ័កដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គទៅ! ចូរសុខចិត្តទទួលសាររបស់ព្រះអង្គ! ចូរប្រុងខ្លួនបម្រើព្រះអង្គ! ចូរបម្រុងខ្លួនដើរតាមព្រះយេស៊ូរហូតដល់រងទុក្ខលំបាកនៅលើឈើឆ្កាងទៅ!"។

ព្រះនាងម៉ារីកាន់ដៃយើងដើម្បីជួយយើងឲ្យដើរតាមបុត្ររបស់ព្រះនាងទាំងផ្ញើជីវិតលើព្រះអង្គទាំងមានចិត្តស្រឡាញ់ក្នុងសេចក្តីពិត។ កុំយល់ច្រឡំយើងមិនអាចទៅជាសាវ័កមិនសូវរួសរាយជាសាវ័កពាក់កណ្តាលបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះទេ ឬជាសាវ័កដោយយើងគ្រាន់តែរួមថ្វាយអភិ-បូជានៅថ្ងៃអាទិត្យប៉ុណ្ណោះដែរ។ ព្រះនាងម៉ារីប្រាប់យើងនៅថ្ងៃនេះថា៖

"អ្នកចង់ទៅជាសាវ័កត្រូវតែប្រែចិត្តគំនិតត្រូវតែលើកលែងទោស និងផ្តល់សក្ខីភាពឲ្យអ្នកដទៃ"

ត្រូវប្រែចិត្តគំនិត

នៅព្រះវិហារ នៃមេត្តាករុណាសន្តី ហ្វូស្ទីណា បានអញ្ជើញយើងឲ្យនឹកសញ្ជឹងគិតដល់ព្រះយេស៊ូដែលទតមើលមនុស្សលោក។ ព្រះនេត្រព្រះអង្គទម្លុះចិត្តយើង ឈាមដែលបង្ហូរពីព្រះបេះដូងរបស់ព្រះអង្គ នាំព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គមកស្រោចស្រពលើការរស់នៅរបស់យើង។ ទឹកដែលចេញពីព្រះបេះដូងផុសឡើង និងជម្រះយើង។ បពិត្រព្រះយេស៊ូ ខ្ញុំទុកចិត្តលើព្រះអង្គ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យខ្ញុំប្រែចិត្តគំនិត ដើម្បីឲ្យខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យខ្ញុំរស់នៅសម្រាប់ព្រះអង្គ និងរួមជាមួយព្រះអង្គ។សន្តីហ្វូស្ទីណាមានប្រសាសន៍មកយើងថា៖

"បងប្អូនគ្រីស្តបរិស័ទនៅប្រទេសកម្ពុជាអើយ! ចូរប្រែចិត្តគំនិត។ ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅបងប្អូនឲ្យប្រែ ចិត្តគំនិតទាំងស្រុងដើម្បីឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការរួបរួមគ្នាគ្រងរាជ្យលើបងប្អូន"។

"បងប្អូនគ្រីស្តបរិស័ទនៅប្រទេស កម្ពុជាអើយ! ចូរប្រែចិត្តគំនិត"

ព្រះយេស៊ូសព្វព្រះហឫទ័យបង្កាត់ភ្លើងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ក្នុងចិត្តបងប្អូន។ ភ្លើងនោះនឹងទៅជាសញ្ញាសម្គាល់ប្រកែកប្រឆាំងនឹងរបៀបរស់នៅរបស់លោកីយ៍ និងគោលគំនិតរបស់មនុស្សលោកផង។ កុំស្អប់គ្នាកុំអត្តទត្ថបុគ្គល (កុំគិតតែពីខ្លួនឯង) កុំទាត់ចោលអ្នកដទៃចូរស្រឡាញ់គេចូរទទួលអ្នកដទៃយ៉ាងរាក់ទាក់នេះជាបេសកកម្មរបស់យើង។ បពិត្រព្រះយេស៊ូជាអម្ចាស់ព្រះអង្គជារៀមច្បងរបស់យើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំទុកចិត្តលើព្រះអង្គជារៀមច្បងហើយ។

ត្រូវលើកលែងទោស

នៅក្បែរសន្តីហ្វូស្ទីណា សន្តយ៉ូហានប៉ូលទី២ នៅចាំយាម។ សន្តយ៉ូហានប៉ូលទី២ ពិតជាមនុស្សដ៏ប្រសើរអស្ចារ្យលោកបានធ្វើដំណើរក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ដើម្បីនាំព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះបិតា ទៅ

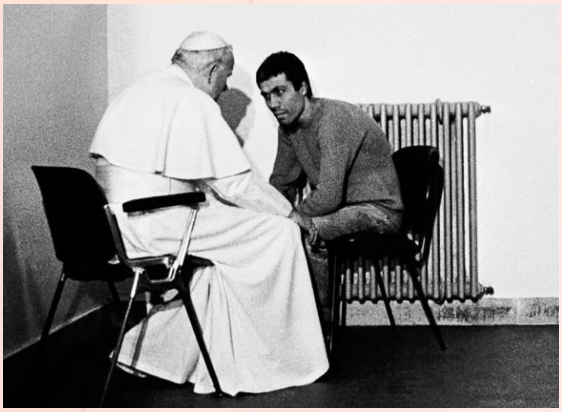

ដល់គ្រប់កៀនកោះនៃពិភពលោក។ លោកបានប្រកាសអំពីព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណានោះ។ លោកបានរស់នៅតាមព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណានោះជាពិសេស នៅពេលលោកអត់ទោសដល់អ្នកដែលចង់ធ្វើឃាតលើរូបលោក។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាយ៉ាងខ្លាំងបំផុត។

ម្នាក់ៗដឹងខ្លួនថា ព្រះហស្តរបស់ព្រះបិតានៅលើបេះដូងរបស់ខ្លួនម្នាក់ៗ។ ព្រះអង្គឱនមករកហើយមានព្រះបន្ទូលថា *"យើងលើកលែងទោសឲ្យកូន។ កូនទៅដោយសុខសាន្តចុះ"* ព្រះបន្ទូលដែលលើកលែងទោសនេះបានកើតជារូបរាងក្នុងការរស់នៅរបស់ខ្ញុំ។ ចិត្តខ្ញុំរីកឡើងបេះដូងខ្ញុំចង់ផ្ទុះឡើងដោយអំណរ និងដោយសេចក្តីសុខសាន្ត។ ខ្ញុំជាអ្នកបាបដែលព្រះបិតាលើកលែងទោសឲ្យ ព្រះបិតាបានជ្រើសរើសខ្ញុំឲ្យលើកលែងទោសឲ្យគេដែរ គឺមិនមែនលើកលែងទោសលេងៗទេ តែឲ្យលើកលែងទោសតាមរបៀបដែលនាំទុក្ខដល់យើង គឺនាំឲ្យយើងយំសោកតាមរបៀបដែលរំដោះយើង និងប្រោសឲ្យយើងក្រោកឈរឡើងវិញ។

សន្តយ៉ូហានប៉ូលទី២ មានប្រសាសន៍មកយើងថា៖

"គ្រីស្តបរិស័ទនៅប្រទេសកម្ពុជាអើយ ព្រះបិតាបានអត់ទោសឲ្យបងប្អូនចូរអត់ទោសឲ្យគេផង។ ចូរដកបន្លា ដែលរារាំងចិត្តគំនិតបងប្អូនដើម្បីឲ្យបងប្អូនស្រឡាញ់សេចក្តីពិត"។

ឥឡូវនេះ លើសពីគ្រប់សម័យទាំងអស់ ព្រះបិតាអញ្ជើញយើងជាគ្រីស្តបរិស័ទឲ្យទៅជាសញ្ញាសម្គាល់ ដែលមានជីវិតរស់រវើកឲ្យទៅជាសញ្ញាសម្គាល់ អំពីការលើកលែងទោសក្នុងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ ក្នុងព្រះសហគមន៍យើង និង ក្នុងសង្គមយើង។ អ្នកណាដែលមិនដែលទទួលការលើកលែងទោសពីគេមិនអាច លើកលែងទោសឲ្យអ្នកដទៃបានទេ។ ហេតុនេះចូរបណ្តោយឲ្យព្រះបិតាលើក លែងទោសឲ្យខ្លួនដើម្បីឲ្យខ្លួនលើកលែងទោសឲ្យអ្នកដទៃយ៉ាងពិតប្រាកដ។

“ បងប្អូនគ្រីស្តបរិស័ទ នៅប្រទេស កម្ពុជាអើយ! ចូរលើកលែងទោស ឲ្យគេផង...

ធ្វើជាសាក្សី

លោក ម៉ាក់ស៊ីមីលីយ៉ាំង កូលបេ ស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ត និងព្រះនាងម៉ារីជាខ្លាំងលោក ហៅយើងពីក្នុងគុកជ្រៅរបស់លោក។ កាលលោកអាយុ ១១ ឆ្នាំ ព្រះនាងម៉ារីលេចមកឲ្យលោកឃើញនៅក្រុងក្សែតូឈ្យ៉ូវ៉ា និងផ្តល់ភួងជ័យពីរដល់លោក គឺភួងជ័យពណ៌ស និងភួងជ័យពណ៌ក្រហម។ លោកទទួលភួងជ័យទាំងពីរនោះ។ភួងជ័យពណ៌សជាសញ្ញាសម្គាល់អំពីបំណងរបស់លោកដែលចង់ផ្តល់សក្ខីភាពនៅពេលប្រកាសដំណឹងល្អ។ លោកប្រកាសដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំងបំផុតនៅបុរីព្រះនាងម៉ារីមិនដែលជំពាក់បាប ជាកន្លែងដែលលោករស់នៅក្នុងប្រទេសប៉ូឡូញ និងនៅក្រុងណាកាសាគីនៃ ប្រទេសជប៉ុន។ លោកសុខចិត្តបូជា កម្លាំងកាយកម្លាំងចិត្តដើម្បីប្រកាសអំពីព្រះអម្ចាស់ និងឲ្យគេទទួលស្គាល់ព្រះមាតារបស់ព្រះអង្គ។ ភួងជ័យពណ៌ក្រហមជាសញ្ញាសម្គាល់អំពីសក្ខីភាព របស់លោករហូតដល់បូជាជីវិត។ នៅព្រឹកមួយនោះ ក្នុងខែសីហាឆ្នាំ១៩៤១ ពួកណាស៊ី បានជ្រើសរើសបុរស១០នាក់នៅអោឈិស្ស ទៅបាញ់សម្លាប់ជាការ សងសឹកដ្បិតកាលពីយប់មុននោះមានអ្នកទោសរត់រួចចេញពីការឃុំឃាំង។ គេជ្រើសរើសបុរសម្នាក់ ដែលមានក្រុមគ្រួសារគាត់យំយ៉ាងខ្លាំងព្រោះនឹកអាណិតដល់ប្រពន្ធកូនរបស់គាត់។ លោកម៉ាក់ស៊ីមីលីយ៉ាំង កូលបេ បានប្រាប់ទៅអ្នកជ្រើសរើសថា ៖ "ខ្ញុំសុខចិត្តស្លាប់ជំនួសអ្នកនោះ"។ លោកម៉ាក់ស៊ីមីលីយ៉ាំង កូលបេ ប្រាប់យើងថា ៖

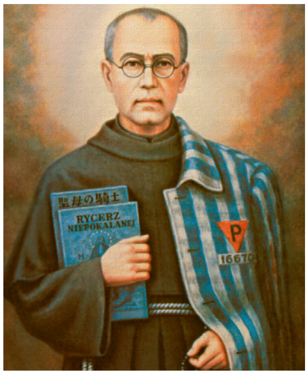

"ចូរផ្ដល់សក្ដីភាព! បងប្អូនគ្រីស្ដបរិស័ទនៅប្រទេសកម្ពុជាអើយ! ចូរខ្ពស់មុខឡើង! ចូរមានមោទនភាពទៅជាសាក្សីរបស់ព្រះគ្រីស្ដក្នុងសង្គមរបស់បងប្អូន! ចូរបន្តផ្ដល់សក្ខីភាពពីលោកឆ្មារ សាឡាស និងសហការីដែលបានបូជាជីវិតក្នុងស្រែរបស់បងប្អូន"។

ការផ្ដល់សក្ខីភាពប្រកាសដំណឹងល្អនេះ មិនគ្រាន់តែជាបេសកកម្មរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ តែជាជីវិតរបស់យើងទៅវិញ គឺឲ្យយើងទៅជាសញ្ញាសម្គាល់ នៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ និងទៅជាសញ្ញាសម្គាល់អំពីប្រជាជននានា រួបរួមគ្នាជាធ្លុងតែមួយឲ្យមានមេត្តាករុណាចំពោះអ្នកតូចតាចជាងគេ ដោយជួយគេ ឲ្យក្រោកឈរឡើង ទោះបីគេមកពីកន្លែងណាក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែស្រឡាញ់គេ ម្នាក់ៗដែរ។ ពិភពលោកយើងនេះត្រូវការសេចក្ដីស្រឡាញ់ខ្លាំងណាស់!។ ព្រះគ្រីស្ដត្រាស់ ហៅយើងឲ្យស្រឡាញ់ជាបន្ទាន់នៅថ្ងៃនេះ។

> *“ បងប្អូនគ្រីស្ដបរិស័ទ នៅប្រទេស កម្ពុជាអើយ! ចូរផ្ដល់សក្ខីភាពអំពីព្រះជាម្ចាស់...*

"ឥឡូវនេះ យើងមិនត្រូវចាប់ផ្ដើមស្រែកប្រឆាំងនឹង មនុស្សណាម្នាក់ទេ យើងមិនត្រូវចាប់ផ្ដើមរករឿងគ្នាទេយើងមិនត្រូវបំផ្លាញគ្នាទេ។ យើងមិនចង់ឈ្នះការស្អប់គ្នា ដោយរឹតតែស្អប់គេទៀតទេ យើងមិនចង់ឈ្នះហិង្សា ដោយរឹតតែប្រព្រឹត្តហិង្សា។ យើងមិនចង់ឈ្នះការភ័យខ្លាច ដោយប្រព្រឹត្តអំពើដែលបណ្ដាលឲ្យរឹតតែភ័យខ្លាចទៀតទេ។ យើងតបឆ្លើយនឹងពិភពលោកដែលកើតសង្គ្រាមដោយប្រកាសថាសូមស្រឡាញ់គ្នាដូចបងប្អូនបង្កើតយើងជាធ្លុងតែមួយយើង រួបរួមគ្នាជាក្រុមគ្រួសារតែមួយ"។

(សម្ដេចប៉ាប ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូ សេចក្ដីអត្ថាធិប្បាយក្នុងអភិបូជាបញ្ចប់ ថ្ងៃទី៣១ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១៦)

បុណ្យព្រះនាងម៉ារីចូលទុក្ខលំបាក ថ្ងៃទី១៥ កញ្ញា ២០១៦

អូលីវីយេ ជ្មឹតអឺស្លែរ

អភិបាលព្រះសហគមន៍ភូមិភាគភ្នំពេញ

CONVERSION, FORGIVENESS, WITNESS

The landscape before me unfolds at high speed as the train rushes back to the John Paul II Airport in Krakow. In contemplating this beautiful Polish countryside, lush images jostle in my head like butterflies flitting among colorful flowers.

The images of the young crowd happy to sing the wonders of the Lord, the Holy Father calling us to change the world, the mitred heads hidden under white umbrellas for protection from the sun, the streets of Krakow full of laughter, flags from around the world, our group from Cambodia tired but happy ...

And a subliminal image detours to the deserted train station that leads to nowhere...the huts, the crematories...Auschwitz.Birkenau. The tons of hair transformed into dresses...the bags marked with the names of their owners who feared losing them as they left in a hurry... the showers with their macabre skylights in the ceiling...the ovens that burned so many bodies...1,100,000. Silence. Tears.

The heart of humanity become inhuman and crucifying so many innocent hearts.

And then the image of our group praying the rosary for peace in Cambodia, for peace in the world, in front of the tomb of St. Faustina...kneeling in front of the bulb containing the blood of John Paul II, standing in front of the white cassock stained with the blood of this just man... Silence.

The hall of the condemned. Building 11, block of death…footsteps in the dark and damp corridor. Cell 18. He died there, Maximilian Kolbe. Death because of love. Like His Lord. In the deep darkness of inhumanity, love shone. Everything seems so quiet now in the bowels of evil. Only a candle flickers, reminding us of the visit of the Holy Father the day before.

2 million small candles illuminate the night of the Field of Mercy now. Jesus in the Host is there in front of us. In silence, everyone looks at the body of Christ offered for our salvation. Each reviews his life: I am with Mary and John at the foot of the Cross, or hidden behind a wall with Zacchaeus, or with the apostles, Bartimaeus, and all the others...in tears with Peter, or

desperate with Judas?

I'm thirsty. I hear the cry of Jesus. In front of us. He still cries: I am thirsty. This is humanity's cry across 187 countries. This is Syria, Iraq, Cambodia, Vietnam...the continents of the world crying with Jesus: I thirst.

A thirst for peace. For forgiveness. For life. For hope.

On Friday evening the way of Cross. The fight against the darkness and evil forces that lie dormant in us...always quick to wake up and be vomited out as our hatred, our anger, our vengeance on the other. Enemies to kill because they are different from me. Hitler…Pol Pot… Daech have done this and it continues.

Jesus still cries: I am thirsty. Do not condemn your brother...do not crucify as did those who crucified me on Golgotha...There are so many who continue to crucify me. Today. Ideologies, political and economic systems that do not put people at the center, exaggerated nationalism, selfish individualism...dothis. You are my disciple. Look at my mother. Look at me!

Listen to me! Remember my words: "Convert and believe in the Gospel! The Kingdom is near!"

I open my eyes. Small candles gone out...the crowd gently asleep at the foot of Jesus looking at us.

Then we are transported to Jasna Gora Monastery inCzestochowa...the Black Madonna's face,scarred with the horrors of the human heart, looking on us. In this sanctuary, where millions of pilgrims come to offer their humble prayer, their sufferings, at the foot of the Virgin, Mary invites us to discipleship.

Mary, the first disciple, from the yes of the Annunciation to the tears of Golgotha, is there with her son. Her Mother's heart, happy and suffering, loving and serving, opens the road to resurrection and to eternal life. Mary says to us today:

"Wake up! Christians of Cambodia, be disciples, holy disciples. Be ready to say yes, ready to serve, ready to follow Jesus to the cross."

Mary leads us out to follow her son in faith, charity, and truth. We have to face facts. We cannot be lukewarm disciples. Half disciples. Disciples at Sunday mass only.

To be a disciple today, Mary tells us, is to be converted, is to forgive, and is to be a witness.

TO BE CONVERTED

At the Sanctuary of Mercy, Saint Faustina has invited us to contemplate Christ's gaze. This gaze pierces us. The blood flowing from his heart fills us with his life, the water that gushes forth cleanses us. "Jesus, I trust in you." This is my conversion you want. I am with you. For you. With you.Saint Faustina says to us today:

"Be converted. Christians of Cambodia, you are called to a deep conversion. To build the kingdom of love and communion."

Jesus desires to light a fire in our hearts. A fire which will be a sign of contradiction of the fashions and ideas of the world. No hatred. No selfishness. No exclusion. Love. Welcome. Opening. This is our mission. Jesus I trust in you.

TO FORGIVE

A few steps from Faustina's tomb is the John Paul II Sanctuary. John Paul II the Giant! He traveled around the world to bring God's mercy toall of humanity. He proclaimed mercy and he lived it in his flesh when he forgave his would-be assassin: God rich in mercy!

Everyone feels the Father's hand on his heart. The Father leans towards me: "I forgive you. Go in peace." Words of forgiveness become true for my life. My heart expands. I want to explode with joy and peace. A sinner forgiven, God chose me to be the one who forgives. Not just from the lips, but true forgiveness that hurts, that make me cry but which also liberates and frees me.Saint John Paul II says to us today :

"You are forgiven. Christians of Cambodia, forgive others also! Undo the chains that hinder your heart from loving in truth."

More than ever, we Christians are called to be in our life, in our church, in our society, a living sign of forgiveness. One who has never been forgiven cannot forgive. So let us accept forgiveness in order to really forgive .

TO BEAR WITNESS

Maximilian Kolbe, lover of Christ and of the Virgin Mary, calls us from the depths of his cell. At 11 years of age, the Virgin Mary appeared to him at Czestochowa and gave him a white crown and a red crown. He accepted both. The white, was a sign of his eagerness to be a witness by evangelizing. He would do so passionately in his "City of the Immaculate" in Poland and in Nagasaki in Japan where he gives his body and soul to proclaim the Lord and to discover his Mother. The red crown is the sign of witness in martyrdom. He would do that when one morning in August, 1941, the Nazis selected ten men at Auschwitz to be killed in retaliation

for an escape the night before. A father burst into tears when the Nazis chose him. Maximilian said: “I would like to die in the place of that man.” Kolbe says to us today :

“Be a witness. Christians of Cambodia, follow Chhmar Salas and his companions who shed their blood in your rice fields. Be proud to be disciples and apostles of Christ.”

More than our mission, that is our life itself: to be a sign of fraternal love and communion among peoples; to have compassion for the small ones by helping them stand up; to love everyone from wherever he comes.

Our world needs so much love. This is the urgent call of Christ to us today!

> *“This is no time for denouncing anyone or fighting. We do not want to tear down. We have no desire to conquer hatred with more hatred, violence with more violence, terror with more terror. We are here today because the Lord has called us together. Our response to a world at war has a name: its name is fraternity, its name is brotherhood, its name is communion, its name is family. We celebrate the fact that coming from different cultures, we have come together to pray. Let our best word, our best argument, be our unity in prayer. ” (Pope Francis, WYD Prayer Vigil Homily, July 30, 2016)*

FEAST OF OUR LADY OF SORROWS, 15 September 2016

+ Olivier Schmitthaeusler
Vicar Apostolic of Phnom Penh
Cambodia

SE CONVERTIR, PARDONNER, TEMOIGNER...

Les paysages défilent à grande vitesse devant moi dans le train qui me ramène à l'aéroport Jean Paul II de Cracovie. En contemplant cette belle campagne polonaise verdoyante, colorée de fleurs que les papillons viennent butiner avec plaisir, les images se bousculent dans ma tête.

Cette foule de jeunes heureux de chanter les merveilles du Seigneur, le Saint Père qui nous appelle à changer le monde, les têtes mitrées cachées sous des parapluies blanc pour se protéger du soleil, les rues de Cracovie pleines de rires et de drapeaux du monde entier, notre groupe du Cambodge fatigué mais heureux…

Et comme une image subliminale, revient en boucle cette gare déserte qui ne mène nulle part… ces baraquements, ces cheminées… Auschwitz. Birkenau. Ces tonnes de cheveux transformés en robes… ces valises marquées du nom de leurs propriétaires partis en hâte de crainte de les perdre…ces douches avec leurs lucarnes macabres dans le plafond… ces fours qui ont brulé tant et tant de corps…1.100.000. Silence des mots. Larmes.

Le cœur de l'homme devenu inhumain a crucifié tant et tant de coeurs innocents.

Et revoilà notre groupe qui prie le chapelet pour la paix au Cambodge, la paix dans le monde devant la tombe de Sainte Faustine…à genoux devant l'ampoule qui contient le sang de Saint Jean Paul 2, debout devant cette soutanetachée du sang du juste… Silence.

Le mur des condamnés. Le Bâtiment 11, bloc de la mort… des bruits de pas dans ce couloir obscur et humide. Cellule 18. Il est mort là. Maximilien Kolbe. Mort d'amour. Comme son Seigneur. Au plus profond des ténèbres de l'inhumanité, l'amour a brillé. Tout semble si calme maintenant dans les entrailles du Mal. Seule une bougie scintille, nous rappelant la visite du Saint Père la veille.

2 millions de petites bougies illuminent la nuit du Campus de la Miséricorde. Jésus Hostie est là devant nous. En silence, chacun contemple le Corps du Christ offert pour notre salut. Chacun revoit sa vie : suis-je avec Marie et Jean au pied de la Croix ou cachéderrière un mur avec Zachée, les apôtres, Bartimée et tout les autres… en larmes avec Pierre, désespéré avec Judas ?

J'ai soif. J'entends le cri de Jésus. Devant nous. Il crie encore une fois : j'ai soif. C'est le cri de l'humanitérassembléàtravers 187 pays. C'est la Syrie, l'Iraq, le Cambodge, le Vietnam, la France… les continents du monde joignent leurs crisà celui du Christ : J'ai soif.

Soif de paix. De pardon. De vie. D'espérance.

Le chemin de croix de vendredi soir nous l'a dit. Le combat est engagé contre les ténèbres et les forces du mal qui sommeillent en nous… toujours promptsà se réveiller pour vomir notre haine, notre colère, notre vengeance sur l'autre. Ennemisàabattre car différents, car autres que moi. Hitler. Pol Pot. Daech l'ont fait et continuent à le faire.

Jésus crie encore :j'ai soif. Ne condamne pas ton frère… ne le crucifie pas comme ceux qui m'ont crucifié sur le Golgotha… Il y en a tant qui continuentà me crucifier. Aujourd'hui. Les idéologies, les systèmes politiques et économiques qui ne mettent pas l'homme au centre, les nationalismes exacerbés, les égoïsmes identitaires… ne soit de cela. Tu es mon disciple. Regarde ma mère. Regarde-moi !

Ecoute moi ! Rappelle-toi ma première parole : « convertissez-vous et croyez à l'Evangile ! Le Royaume est proche ! »

J'ouvre les yeux. Les petites bougies sont éteintes… la foule s'endort doucement au pied de Jésus qui nous regarde.

Nous voilà transporté à Czestochowa…JasnaGora : la Vierge Noire au visage balafré des horreurs du Coeur de l'homme, nous regarde. Dans ce sanctuaire où des millions de fidèles viennent offrir leur humble prière, leurs souffrances au pied de la Vierge, Marie nous invite à être disciple.

Marie première disciple, du oui de l'Annonciation aux larmes du Golgotha, Marie est là avec son fils. Coeur de mère heureuse et souffrante, servante et aimante, Marie nous ouvre le chemin qui mène à la résurrection, à la vie éternelle. Elle nous dit :

« Debout. Chrétiens du Cambodge !Soyez disciples, saints disciples. Soyez prêts à dire oui, prêts à servir, prêts à suivre Jésus jusqu'à la croix. »

Marie nous prend la main pour nous aider à suivre son fils avec foi, charité et vérité. Ne nous voilons pas la face. Nous ne pouvons pas être disciples tièdes. A moitié. Un peu le dimanche à la messe.

Être disciple, et Marie nous le dit aujourd'hui, c'est se convertir, c'est pardonner et c'est témoigner.

SE CONVERTIR

Au sanctuaire de la Miséricorde, Sainte Faustinanous a invité à contempler leregard du Christ. Ce regard nous transperce, le sang qui s'écoule de son cœur nous irrigue de sa vie, l'eau qui en jailli nous purifie. « Jésus, j'ai confiance en toi ». C'est ma conversion que tu veux. Pour que je sois à toi. Pour toi. Avec toi. Faustina nous dit :

« Convertissez-vous. Chrétiens du Cambodge, vous êtes appelés à une conversion en profondeur. Pour que le royaume d'amour et de communion advienne. »

Jésus désire tant allumer un feu dans nos cœurs. Un feu qui sera signe de contradiction avec la mode et les idées du monde. Pas de haine. Pas d'égoïsme. Pas d'exclusion. Amour. Accueil. Ouverture. C'est notre mission. Jésus j'ai confiance en toi.

PARDONNER

A quelques pas de Faustine, c'est saint Jean Paul II qui veille. Jean-Paul II le Géant ! Il a parcouru le monde pour apporter la miséricorde de Dieu jusqu'au moindre recoin de l'humanité. Il l'a annoncée. Il l'a vécue dans sa chair lorsqu'il a pardonné à son assassin : Dieu riche en miséricorde !

Chacun sent la main du Père sur son cœur. Il se penche vers moi. : « Je te pardonne. Va en paix. » Parole de pardon qui devient réalité pour ma vie. Mon coeur se dilate. Il veut exploser de joie et de paix. Pêcheur pardonné, Dieu me choisit pour être aussi celui qui pardonne. Pas du bout des lèvres, ni du cœur, mais un vrai pardon qui fait mal, qui fait pleurer mais qui libère et remet debout. Jean Paul II nous dit :

« Vous êtes pardonnés, pardonnez à votre tour chrétiens du Cambodge. Libérez les chaines qui entravent votre cœur pour aimer en vérité.»

Plus que jamais, nous chrétiens nous sommes appelés à être dans notre vie, dans notre Eglise, dans notre société des signes vivants du pardon. Celui qui n'a jamais été pardonné ne peut pas pardonner. Alors laissons nous pardonner pour pardonner vraiment.

TEMOIGNER

C'est Maximilien Kolbe, amoureux du Christ et de la Vierge Marie qui nous appelle du fond de son cachot. A 11 ans, la Vierge Marie lui apparait àCzestochowa et lui donne une couronne blanche et une rouge. Il les accepte. La blanche, signe de son désir ardent de té-

moigner en évangélisant. Il le fera avec tant de passion dans sa « Cité de l'Immaculée » en Pologne et au Japon à Nagasaki où il se donne corps et âme pour annoncerle Seigneur et faire découvrir sa Mère. La rouge, signe du témoignage jusqu'aumartyrequ'il fera lorsque ce matin d'aout 1941, les nazis ont sélectionné 10 hommes àAuschwitz pour être tués en représaillesà une évasion la nuit d'avant. Le père de famille qui fond en larmes quand il est choisi lui doit sa vie : «je voudrais mourir à la place de cette homme». Maximilien Kolbe nous dit :

« Témoignez, chrétiens du Cambodge. A la suite de Chmar Salas et de ses compagnons qui ont versé leur sang dans vos rizières, soyez fiers d'êtredisciples et apôtres du Christ dans votre société. »

Plus que notre mission, c'est notre vie même : être signe d'amour fraternel et de communion entre les peuples ; avoir de la compassion pour les plus petits en les aidantà se mettre debout ; aimer, simplement chacun d'où qu'il vienne.

Notre Monde a tant besoin d'Amour. C'est l'appel urgent du Christ pour nous aujourd'hui !

> *« À présent, nous, nous ne mettrons pas à crier contre quelqu'un, nous ne mettrons pas à nous quereller, nous ne voulons pas détruire. Nous, nous ne voulons pas vaincre la haine par davantage de haine, vaincre la violence par davantage de violence, vaincre la terreur par davantage de terreur. Et notre réponse à ce monde en guerre a un nom : elle s'appelle fraternité, elle s'appelle lien fraternel, elle s'appelle communion, elle s'appelle famille. Nous célébrons le fait de venir de diverses cultures et nous nous unissons pour prier. Que notre meilleure parole, notre meilleur discours soit de nous unir en prière… » (Pape François, JMJ, Homélie messe de clôture, 31 juillet 2016)*

Fête de Notre Dame des Douleurs, 15 Septembre 2016

APOSTOLIC VICARIATE PHNOM PENH

+OLIVIER SCHMITTHAEUSLER
Vicaire Apostolique de Phnom Penh
Cambodge

ចូរមានចិត្តមេត្តាករុណាដូចព្រះបិតា